

แชร์นิพพาน

พระอาจารย์สงบ มนสฺสนฺโต

ถาม-ตอบ ปัญหาธรรม วันที่ ๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๒

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

มองหน้ากันเลยหรือ (หัวเราะ) พูดไปเดี๋ยวจะมีใครช็อกตายไหม เออ พูดแรง ใครก็ว่าพูดแรง เอาซีดีไปแจกแถวชัยภูมิมา เขาบอกว่าหลวงพ่อนี้พูดแรง พอพูดแรงแล้วนะ ต่อไปหลวงพ่อก็จะทุกข์ในวงการพระไง หลวงพ่อก็จะทุกข์เพราะอะไรรู้ไหม เพราะพูดแรงแล้วต้องแรงไปเรื่อยๆ ใจ หลวงพ่อก็จะทุกข์ เวลาเอาซีดีไปแจกนะ ทุกคนสาธุ สาธุ โห มีพระอย่างนี้มาช่วยพูดบ้าง ทำไมมึงไม่พูดกันเลย ให้กูพูดคนเดียว แต่ในใจมันสาธุกันนะ ไอ้คนที่ไม่เห็นด้วยนะ ไอ้คนที่เห็นด้วยนะ...

เหรียญมีสองด้าน ด้านหนึ่งคือพวกเขา แต่ด้านที่ไม่เห็นด้วยกับเขานะสาธุกับเราทั้งนั้นนะ แต่เวลาทำนะ เหลือกูคนเดียว มีกูอยู่คนเดียว มาย้อนถึงตรงนี้ มันเป็นหน้าที่ไง คือมันไม่มีใครทำผิดก็รู้กันอยู่ แต่ไม่ทำ ปัญหานี้มา มันก็จะเข้ากับเราจะพูดอยู่เหมือนกัน แต่เราพูดก่อนเพราะเมื่อวานเราพูดไปแล้วนะ มันไปนั่งคิดทบทวนแล้วมันยังมีช่องให้พูดอีกเยอะแยะเลย

เราจะพูดถึงธรรมะของพระพุทธเจ้า เวลาพระพุทธเจ้าตรัสธรรมขึ้นมาเห็นไหม พระพุทธเจ้าบอกว่าท่านตรัสธรรมของเก่า โดยธรรมะมีอยู่แล้ว ธรรมะมีอยู่โดยดั้งเดิม พระพุทธเจ้ามาตรัสธรรมเห็นไหม พระพุทธเจ้ามาตรัสธรรมที่มีอยู่แล้ว พระพุทธเจ้าเป็นพระพุทธรูปองค์ที่ ๔ ในภัทรกัปนี้และพระพุทธเจ้าปรินิพพานไปแล้วพระศรีอาริยมต ไตรยก็จะมาตรัสธรรมไปข้างหน้า ธรรมะมีอยู่โดยดั้งเดิมไง ธรรมะมีอยู่แล้ว แต่พวกคนไม่มีความสามารถจิตพวกเร่อ่อนแอมมาก ไม่มีใครจะสามารถเข้าถึงธรรมะได้ ไม่มีใครเข้าถึงธรรมะได้ มันเป็นตรรกะ เป็นความรู้ที่เห็นจากภายนอกทั้งหมด

คนจะเข้าถึงธรรมะยากมาก ถ้ามันง่ายนะ ทำไมองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าต้องสร้างบุญญาธิการ การสร้างบุญญาธิการ ๔ อสงไขย ๘ อสงไขย ๑๖ อสงไขยคือการบ่มเพาะใจ พันธุกรรมทางจิต จิตจะบ่มเพาะมา จิตจะฝึกฝนมา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกไว้เองเลยว่า

เราปรารถนามารื้อสัตว์ขันธ์สัตว์นะ เหมือนเรานี่ คนเรียนครูเห็นใหม่เวลาจบต้องไปฝึกสอนเห็นใหม่ เพื่อจะมาทำการต่างๆ นั้นได้

นี่ก็เหมือนกัน นี่พระพุทธเจ้าเตรียมมาพร้อมแล้วนะเพื่อจะมาฝึกเลย เพื่อจะมารื้อสัตว์ขันธ์สัตว์เลย แต่พอตรัสรู้ตื้นขึ้นมาะ โอ้อโฮ จะสอนได้อย่างไร ขนาดเตรียมพร้อมขนาดนั้น เราจะดูว่าความลึกถึ้มันแตกต่างกับความคิดปกติเยอะมาก แต่ในปัจจุบันนี้เรามาคิดกันด้วยความคิดปกติ บรรลุธรรม เราไม่เชื่อ มันเป็นไปได้หรือ มันเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ พอสิ่งที่เป็นไปได้ใช้ใหม่

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเห็นใหม่ เรามาตรัสรู้ธรรมะที่มีอยู่โดยดั้งเดิมอยู่แล้ว มันมีอยู่ใจ คูสิ มันมีอยู่ แล้วมันมีโดยปัจจุบัน นี่ถึงพุทธกาล แล้วพอมหาศาสนาไปแล้ว คนจะเข้าถึงธรรมะไม่ได้ อ้าว มีอยู่แล้วทุกคนก็เข้าได้สิ เห็นใหม่ ของมีอยู่ใช้ใหม่ ทุกคนต้องเข้าได้สิ ทำไมเข้าไม่ได้ละ เข้าไม่ได้ ทำไมองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าต้องมาตรัสรู้ละ แล้วองค์ท่านมาตรัสรู้ แล้วตอนที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ารื้อกันอยู่ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ารื้อกันอยู่องค์เดียวหรือ ปัญจวัคคีย์อีก ๕ ใช้ใหม่

ถ้าปัญจวัคคีย์อีก ๕ รวมพระพุทธเจ้าเป็น ๖ ก็รื้อกันด้วยกัน พระพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรม ปัญจวัคคีย์ก็ต้องตรัสรู้ธรรมด้วยสิ ทำไมไม่ได้ละ ไม่ได้ ไม่ได้แปลานะ เวลาสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปสอนปัญจวัคคีย์เห็นใหม่ ไม่รับเลย เพราะความคิดแบบโลกใจ ว่าพระพุทธเจ้า โอ้อโฮ ทรมาณตนขนาดนั้นนะ โอ้อโฮ อยู่ด้วยกันมาเห็นขนาดนั้นนะ แล้วนี่ถึ้มันอาหารแบบนี้มันมกมาก ไม่ยอมรับเลย แล้วไม่ยอมนี้ความคิดแบบโลกเห็นใหม่

พระพุทธเจ้าบอกว่า “เธอจงเงี่ยหูลงฟัง เมื่อก่อนเราไม่ตรัสรู้ เราก็บอกว่าไม่รู้ เคี้ยวนี้เราเป็นพระอรหันต์ จงฟังเรา” พอฟังแล้ว ก็มันคาดหมายไม่ได้ไง ปัญจวัคคีย์คาดหมายไว้เลยนะว่าคนบรรลุธรรมต้องอย่างนี้ ต้องมีทัศนคติอย่างนี้ ต้องเป็นอย่างนี้ ต้องเป็นแบบโลกๆ ใจ แต่พระพุทธเจ้าพลิกกลับเลย พอพลิกกลับ ปัญจวัคคีย์มันก็ตึกลับเลย ไม่เอา เพราะฉะนั้นพอไปสอนก็ไม่ฟัง ไม่ฟังด้วย

นี่ไงที่ว่าธรรมะมีอยู่ดั้งเดิม แล้วดั้งเดิมของใครละ จิตมันต้องละเอียดถึงขนาดนั้นมันถึงจะเข้ามานี้ได้ เห็นใหม่ นี่เราพูดถึงธรรมะที่มีอยู่โดยดั้งเดิม ธรรมะที่มีอยู่โดยดั้งเดิมคือสัจธรรม แต่

ใจละ นี่เราจะย้อนกลับมาตรงที่บอกว่า เขาบอกว่าจิตเป็นนิพพานอยู่แล้ว แค่เข้าไปเฉยๆ ก็ไปเห็นนิพพาน ไม่จริง จิตไม่เป็นนิพพาน ถ้าจิตเป็นนิพพานอยู่แล้วนะ มันก็เหมือนสมัยพุทธกาล มันมีอยู่ลัทธิ ๑ ไม่ต้องทำอะไรเลย อยู่เฉยๆ ๕๐๐ ชาตัตริสฐ์ ไอ้ที่ว่าเสพสุขในกามนะ อยู่เสพสุขไปเรื่อยๆ ครบ ๕๐๐ ชาตัตริสฐ์เป็นพระอรหันต์

ความคิดแบบนี้ในสมัยพุทธกาลก็มี พระพุทธเจ้าก็ปฏิเสธมาแล้ว นี่เขาบอกว่าจิตเป็นนิพพานอยู่แล้ว นิพพานอยู่ข้างหน้า ตรงหน้า ไม่ต้องทำอะไรเลย จะเข้าไปเผชิญกับนิพพาน นิพพานอยู่ข้างหน้า มันเป็นคำพูดของมหายานไง เราจะบอกเลยว่า คุณ คุณน้ำมันเครื่อง คุณข้าวสาร คุณสิ่งต่างๆ เราต้องทำมาหากิน เราต้องทำไหม โรงงานผลิตน้ำมันเครื่องเห็นไหม ชวนาต้องทำนาจึงได้ข้าวสารมาใช่ไหม แต่เวลาไอ้แชร์ข้าวสารมาหลอกหลวง มันทำอย่างไร ไอ้แชร์น้ำมันเครื่อง

ไอ้นี้ก็เหมือนกัน มันแชร์นิพพานนะ นิพพานมีอยู่แล้ว นิพพานมีอยู่ข้างหน้าอยู่แล้วเห็นไหม มันก็เหมือนแชร์ไง ถ้าใครมาลงแชร์นี้จะเข้าถึงนิพพานได้ ถ้าใครไม่มาลงแชร์นี้เข้าถึงนิพพานไม่ได้ แต่ขบวนการของความเป็นจริงเขาต้องลงทุนลงแรงของเขา แชร์ก๊วยเตี๋ยวะ ก๊วยเตี๋ยวะมันมีอยู่ไหม มี ก๊วยเตี๋ยวะมันมีอยู่แล้วใช่ไหม ร้านขายก๊วยเตี๋ยวะก็มี โรงงานก๊วยเตี๋ยวะก็มีทุกอย่างก็มีใช่ไหม เราก็ทำแชร์ก๊วยเตี๋ยวะ เห็นไหม แล้วก็มาลงขันกันใช่ไหม ใครมาลงขันก่อนมันก็ได้ผลตอบแทนใช่ไหม

นี่ไง ใครมาปฏิบัติกับเรานิพพานมีอยู่ข้างหน้าอยู่แล้ว พอมานั่งรู้กายรู้ใจสักเดือนเดียว เตี๋ยวะมันจะเห็นนิพพานก็เห็น โสดาบัน นี่เป็นผลตอบแทนของแชร์ไง ถ้าใครไปลงขันแชร์แล้วมันก็จะได้โสดาบัน สกิทาคา อนาคา มันเป็นความจริงไหม ไม่เป็นความจริงเลย มันเป็นแชร์ เป็นการหลอกหลวงกัน เป็นการหลอกหลวงเพื่อผลประโยชน์ใช่ไหม เพราะฉะนั้นนิพพานมันมีอยู่แล้ว มันมีอยู่ตรงไหน นิพพานที่มันมีอยู่แล้ว นิพพานมันไม่มี นิพพานไม่มีอยู่กับจิตหรอก แต่ว่าธรรมะมีอยู่โดยดั้งเดิม แต่เวลาเราประพฤติปฏิบัติไปจิตมันบรรลุโสดาบัน สกิทาคา อนาคา นะ

อย่างที่ว่า พอจิตบรรลุโสดาบัน สกิทาคา อนาคา พอมันบรรลุธรรม บรรลุถึงอนาคาเห็นไหม เป็นเรื่อว่าง เรื่อว่างคือมันมีบ้านกับมีจิตอยู่ มีเรื่อว่างเห็นไหม เวลาว่างโลกนี้ว่างหมดเลยเห็นไหม มีเรื่อว่าง แต่ไอ้จิตนั้นยังขวางอยู่ในเรื่อนั้น แล้วทำไมไม่เป็นนิพพานละ แล้วเวลาพระอนาคาอยู่ในเรื่อว่าง แล้วนิพพานมันอยู่ไหนละ ไหนว่าจิตมันเป็นนิพพาน จิตไม่เป็น

นิพพาน แต่เวลาที่พระพุทธเจ้าบอกว่าธรรมะมีอยู่โดยดั้งเดิม ธรรมะมีอยู่โดยดั้งเดิมก็คืออริยสัจ
ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค จิตนี้มันกลั่นออกมาจาก ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค ต้องมารู้พวกสังขาร
อันนี้

สังขารนี้ จิตมันกลั่นสังขารนี้ออกมา ธรรมะมีอยู่โดยดั้งเดิม ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค
มันเป็นของเก่าของเดิม แล้วอริยสัจอันนี้ พระศรีอริยเมตไตรยก็จะมาตรัสรู้สิ่งนี้ ตรัสรู้อันเดียวกัน
หมดเลย นี่ธรรมะมีอยู่โดยดั้งเดิม แต่นิพพานไม่มีอยู่ในจิต ไม่มี ไม่มี ถ้านิพพานมีอยู่ในจิตนะ เรา
เวียนไปเวียนไป จิตทุกดวงจะเป็นพระอรหันต์หมดเลย

แล้วเวลาเขาปรารถนาพุทธภูมิกันเห็นไหม เขาปรารถนาพุทธภูมิเป็นล้าน หลากๆ ล้าน
มันเหลือไม่เท่าไร เหลือพระพุทธเจ้าก็องค์ พระพุทธเจ้าเกิดยากไหม นี่พูดถึงสังขารนะ แล้ว
บอกว่าจิตนี้มีนิพพานอยู่แล้ว มีนิพพานอยู่ซึ่งหน้าอยู่แล้ว ของมีอยู่แล้วนะ มันเข้าไปมันต้องเจอ
อันนี้มันเป็นบุคคลาธิษฐาน มันเป็นการเปรียบเทียบ แต่ถ้านิพพานมันมีอยู่ในจิต เราอยู่กับมันต้อง
พ้นไป

นี่มันเข้าไปไม่ได้หรอก เพราะมันลึกลับซับซ้อนกว่านั้นเยอะมาก ถ้าเป็นโศคาบันมันเป็น
อย่างไร การจะเป็นโศคาบัน สกิทาคา อนาคา พอถึงอนาคาเห็นไหม จิตมีเรือนว่าง แต่ไอ้เรามัน
ขวางอยู่ ไอ้จิตมันขวางอยู่ แล้วเวลาเป็นพระอรหันต์เห็นไหม เขาบอกว่าจิตไม่ใช่ขันธ ขันธไม่ใช่
จิตมันไม่ใช่หรอก เพราะอะไรนะ เพราะว่าถ้าเป็นขันธ ในอนัตตลักขณสูตรเห็นไหม รูปสมิงปี นิ
พพิณฑะติ, เวทะนายะปี นิพพิณฑะติ, สัจญญายะปี นิพพิณฑะติ, สังขารปะติ นิพพิณฑะติ,
วิญญาณสมิงปี นิพพิณฑะติ นะ รูป เวทนา สัจญญา สังขาร วิญญาณ ขันธ ๕ นิพพิณฑัง วิรัชชะติ
เขาบอกว่าละขันธก็เป็นพระอรหันต์ใจ แต่ในอาทิตตปริยายสูตรเห็นไหม มโนมิงปี นิพพิณฑะติ
มโน จิต มโนสัมผัสสะปี นิพพิณฑะติ มโนคือทำลายตัวจิตใจ ถ้าจิตเป็นนิพพานอยู่แล้วไปทำลาย
มันทำไม ทำลายมโนทำไม

ถ้าตัวจิตเป็นนิพพานอยู่แล้ว ทำไมไปทำลายตัวนิพพานทิ้ง อ้าว ถ้าจิตเป็นนิพพานทำไม
ต้องไปทำลายนิพพานละ ถ้ามิงไม่ทำลายมโน มิงก็เป็นพระอรหันต์ไม่ได้ แล้วเป็นพระอรหันต์คือ
อะไร ก็คือเป็นนิพพาน แล้วนิพพานอยู่กับจิต แล้วทำลายจิตทำไม ทำไมจิตต้องไปทำลายมัน อ้าว
ถ้าเขาบอกว่าจิตเป็นนิพพานอยู่แล้ว แล้วถามสิว่านี่เป็นคำพูดของมหายานนะ แล้วมหายานบอก

เจอพุทธะที่ไหนให้ฆ่าพุทธะที่นั่น อย่างนั้นคืออะไร ถามเขากลับสิว่าเจอพุทธะที่ไหนต้องฆ่าพุทธะที่นั่น ถ้าไม่ฆ่าพุทธไม่เป็นพระอรหันต์นะ เอ้า เจอนิพพานก็ต้องฆ่านิพพานหรือ ไอ้ันั้น...

ของจริงมันมีอยู่นะ แต่ไอ้ันั้นแชรฺนิพพานคือทำกระเสจขึ้นมา แชรฺนิพพานไง ไครมาลงแชรฺกับกุ้มิงจะได้นะ มิงจะได้โสคาบัน สกิทาคา อนาคา ถ้ามิงไม่มาลงแชรฺกับกุ้มิงจะไม่ได้นะ เพราะอะไร เพราะคำพูดเห็นใหม่ เขาบอกว่าเวลามาฝึกเดือนสองเดือนของเขาลัดสั้นเพราะจิตเดือนสองเดือนจะเห็นนิพพาน พอเห็นนิพพานมันก็ละลายได้ แต่จิตยังไม่ละ ละลายได้ แล้วเวลาจะพิจารณานะ เวลาจะบรรลุนิพพาน คือว่าที่เขาพูดมาบอกว่าเวลาจิตพิจารณาถูกจิตจนจิตมันเป็นธรรมชาติ จิตมันเป็นธรรม แล้วมันจะเห็นนิพพาน เห็นนิพพานปุ๊บก็จะเห็นโสคาบัน เห็นนิพพานครั้งที่ ๑ เป็นโสคาบัน เห็นนิพพานปั๊บมันก็แยกออก พวกกิเลสแยกออกเลยนะ พอกลับมา กิเลสก็ปกคลุมอย่างเก่า นี่เป็นพระโสคาบันนะ พอพิจารณาต่อไปมันก็จะเกิดช่องว่าง เกิดช่องว่างก็จะเห็นนิพพาน คือเป็นโสคาบันของเขาคือเห็นนิพพานอย่างเดียวเลย

อย่างนี้นะมันจะเหมือนกับที่เขาพาไปเที่ยวนิพพานกันเห็นใหม่ เวลาที่เขา นั่งสมาธิกันเขาไปเที่ยวนิพพานกันนะ ถ้าไปนิพพานแล้วจะกูไม่กลับ นี่ก็เหมือนกันไปเห็นนิพพาน อันนั้นก็ไปเที่ยวนิพพาน มันเป็นไปไม่ได้สักอย่าง ๑ ถ้าไปเที่ยวนิพพานนะ ไปนิพพานกูจะไม่กลับ กูจะอยู่นั่นเลย นี่ไปเที่ยวนิพพานแล้วก็กลับ

นี่ก็พอไปเห็นนิพพานแล้วก็กลับมา กิเลสก็กลับมาประกบอย่างเก่า เราจะบอกว่าที่เขาเทศน์อยู่เขาจะบอกว่าเป็นคือขณะจิต ขณะจิตที่มรรคญาณ ที่มันสมุทเฉปหานเป็นโสคาบัน ขณะจิต ๑ คือเห็นนิพพาน ๑ ก็คือขณะจิต ๑ ขณะจิตของเขาเขาว่าแชรฺนิพพานไง แชรฺนิพพานก็คือว่าพยายามจะเอาตัวนิพพานไปเป็นเป้าหมายเพราะคำว่านิพพานทุกคนก็อยากได้ ปรารธนา ก็เอาตัวนิพพานมาเป็นเป้าหมาย แล้วไครมาลงแชรฺ พอไครทำปั๊บ อยู่ที่เขาให้ไง อยู่ที่เขาให้ ก็เหมือนกับว่าลงแชรฺแล้ว

ถ้าไครมาลงเริ่มต้นเห็นใหม่ ผลประโยชน์ตอบแทนมากมายมหาศาลทั้งนั้นเลย คนที่ได้ไปก็ได้โดยทุจริต ไม่ได้ได้ไปด้วยสุจริต ไอ้คนที่ได้โสคาบัน ได้สกิทาคา ได้ออนาคาโดยที่เขาแต่งตั้ง โดยที่แชรฺมอบให้ มันเป็นแชรฺ แชรฺนิพพานมอบให้มันเป็นโสคาบันแชรฺ สกิทาคาแชรฺ อนาคาแชรฺ มันเป็นแชรฺ มันไม่ใช่สัจจะความจริง

มันเป็นแชร์นิพพานใช่ไหม พอใครมาดูกายดูจิตปั๊บ พอจิตเห็นนิพพานปั๊บ อ้าว ได้ผลประโยชน์ตอบแทนเป็นโสคาบัน แชร์โสคาบันมอบให้ แชร์สภิกษาคามอบให้ แชร์อนาคามอบให้ มันเป็นเรื่องใหม่ เพราะอะไร เพราะพิจารณาดูกายดูจิต ดูไปจนเห็นสามัญลักษณ์ะ จิตมันจะว่าง ว่างจนเห็นนิพพาน พอเห็นนิพพานปั๊บนั่นล่ะได้โสคาบัน เห็นนิพพานครั้งที่สองได้สภิกษาคาเห็นนิพพานครั้งที่สามได้อนาคา แล้วเวลาแชร์พระอรหันต์นะ

เวลาจะเป็นพระอรหันต์คือขั้นกับจิตแยกออกจากกัน เพราะขั้นเป็นทุกข์ จิตไม่เป็นทุกข์ หรือเขาไม่รู้ว่าจิตเป็นทุกข์นะ เขาว่าตัวขั้นคือตัวทุกข์ ตัวขั้นคือตัวจิต แล้วจิตกับขั้นแยกออกจากกันนี่คือแชร์นิพพานของเขา แต่เราจะบอกเห็นใหม่ แชร์น้ำมันเครื่อง แชร์ถ้วยเดี่ยว แชร์อะไรก็แล้วแต่ การรู้ว่าแชร์เขาไปเห็นของจริงมา แล้วเขาก็มาสร้างภาพว่าเขาจะมาทำธุรกิจการค้าอย่างนี้กัน เขาก็ไปหลอกลวงผู้ที่ต้องการผลตอบแทนมากๆ ให้มาลงทุนกันเพื่อจะเอาผลตอบแทนนั้น

นี่เราจะบอกว่าโสคาบัน สภิกษาคา อนาคา อรหันต์ นิพพาน ของจริงมันมี ของจริงนะมันมีของจริงมันเป็นความจริง แต่ถ้าผลของมันจริง มันมีนะ คู่มือเวลาธุรกิจการค้าหรือการทำธุรกิจของเขา ของจริงเขาก็ต้องทำธุรกิจตามความเป็นจริงใช่ไหม เขาต้องทำธุรกิจของเขา เขาได้ขาดทุนกำไรของเขา ได้ผลประโยชน์ของเขามาตามข้อเท็จจริงนั้น ตามความสามารถของเขา

นี่ก็เหมือนกันโสคาบัน สภิกษาคา อนาคามันจะเป็นความจริงของเขา แต่ไอ้คนที่ไปเห็นเขาทำปั๊บเอามาทำเป็นแชร์ เอาผลตอบแทนคือเอาเงินที่เขามาลงแชร์ด้วยนะมาจ่ายผลตอบแทนนั้น มันไม่มีธุรกิจการค้า มันไม่มีธุรกรรม มันไม่มีสิ่งใดๆ เลย เวลามันเห็นนิพพานมันถึงเป็นโสคาบัน เพราะมันไม่มีข้อเท็จจริงใจ แต่ถ้ามันเป็นข้อเท็จจริงนะโสคาบันเป็นอย่างไร มรรคญาณของโสคาบันเป็นอย่างไร

เขาไม่ใช่เห็นนิพพานแล้วเป็นโสคาบัน เขาพิจารณากาย พิจารณาเวทนา พิจารณาจิต พิจารณาธรรมด้วยการละสังโยชน์ การฆ่ากิเลสสักกายทิฏฐิ ทิฏฐิความเห็นผิด ทำลายทิฏฐิในหัวใจ ทำลายทิฏฐิอันนั้นสิ้นไป ใจมันสะอาดบริสุทธิ์จากทิฏฐิมานะที่มันฝังอยู่ในหัวใจนั้น โสคาบันเขาเป็นของเขาโดยปัจจัยตัดตั้ง โดยสันทิฏฐิโก ในคุณสมบัติของพระโสคาบัน มันไม่ใช่เข้าไปเห็นกระแสนิพพานแล้วเป็นโสคาบัน ไม่มี ไม่มี เข้าไปเห็นนิพพานปั๊บได้เป็นโสคาบัน เห็นนิพพานครั้งที่สองเป็นสภิกษาคา เห็นนิพพานครั้งที่สาม..

นี่ไง เพราะอะไร ที่พูดเมื่อก็เห็นใหม่ ว่า ทุกวัดเขาจะมีเทพของหลวงตาเพราะหลวงตา เวลาท่านพูด เวลาท่านเทศน์ของท่าน ท่านก็จะเทศน์อย่างนี้ แต่หลวงปู่มันเห็นใหม่เวลาท่านเทศน์ ครุบาอาจารย์ที่ท่านมีข้อเท็จจริง ท่านจะไม่พูดเพราะกลัวมันเป็นสัญญา นี่เวลาหลวงตาท่านเทศน์ ท่านบอกท่านเทศน์หมดไส้หมดพุงเลย แต่ถึงท่านเทศน์ขนาดไหน เวลาที่พูดถึงขณะจิตนะท่าน บอกว่าตรงนี้สำคัญ ท่านก็ข้ามไปเพราะพวกนี้มันจะไปจำมา นี่พอไปจำมาสิ่งที่จำมามันมีใช่ไหม เวลาที่ท่านพูดขึ้นมาท่านพูดถึงขั้นตอนของมัน ขั้นตอนขณะจิตที่เป็นโศดาบัน เป็นสภิกทาคา อนาคต มันต้องเป็นจริงตามนั้น

พอมันเป็นจริงตามนั้นปู่ เราฟัง ท่านไม่ได้บอกถึงกระบวนการที่มันสิ้นสุดของมัน กระบวนการที่มันสรุป กระบวนการที่มันจบ นี่กระบวนการที่มันจบท่านบอกว่ามันก็ไปจำมา พอไปจำมามันก็เอามาอ้างอิง มันจะทำแชร์ลูกโซ่กันนี้ไง มันจะมาลงทุนกิจการกัน แล้วมันไม่มี พอมันไม่มีใช่ไหม ทีนี้เราก็อึ้งสิ ในหลักการเขาต้องฟังเทศน์ของครุบาอาจารย์หลายๆ องค์ใช่ไหม แล้วก็จับประเด็นใช่ไหม พอจับประเด็นขึ้นมา ก็จะสร้างพล็อตเรื่องไป สร้างพล็อตเรื่องทำโครงการ จะตั้งแชร์นิพพานกันไหม

พอตั้งแชร์นิพพานขึ้นมาแล้วเห็นใหม่ นี่ไง พอเห็นนิพพานก็เป็นโศดาบันเพราะเรา พยายามอ่าน เราพยายามทำความเข้าใจกับโครงการของเขา ที่แรกมันเป็นโศดาบันกันอย่างไร ก็ดู กายคูจิต คูกายคูจิตกันไปเรื่อย แต่อันนี้พอพูดกันบ่อยครั้งเข้าเห็นใหม่ พอบ่อยครั้งเข้าเดี๋ยวนี้ก็ ชัดเจนเลย เห็นนิพพานปั๊บละสักกายทิฎฐิเป็นโศดาบัน

แล้วพอเห็นนิพพานอีก พอเห็นนิพพานใช่ไหมใหม่ก็เป็นโศดาบันเพราะมันปล่อย มันว่าง เพราะปล่อยแล้วมันไม่มีอะไรขาด พอไม่มีอะไรขาดปั๊บมันเป็นแชร์ มันไม่เป็นความจริง มันไป เห็นธุรกรรมของเขาแล้วพยายามจะสร้างภาพอย่างเขา เห็นนิพพานปั๊บมันก็ว่าง ว่างก็เลยเป็น โศดาบัน พอเป็นโศดาบันจบแล้วนะ ก็เลศก็กลับมาประกบอีก เพราะอะไร เพราะมันไม่มีอะไร ขาดไป พอไม่มีอะไรขาด มันไม่มีผลตอบสนองใช่ไหมใหม่ พอไม่มีผลตอบสนองก็บอกเห็นปั๊บก็เป็น โศดาบัน เพราะฉะนั้นพระโศดาบันคล้ายๆ เบื่อๆ เพราะเบื่อๆ มันไม่มีอะไรขาดไปเพราะไม่ได้ละ สัจโยชน์ ไม่รู้ว่าจิตอยู่ที่ไหน ละสัจโยชน์อย่างไรก็ละไม่เป็น พอละสัจโยชน์ไม่เป็น เห็นครั้ง ๑ ก็ เป็นโศดาบัน เห็นครั้งที่สองเป็นสภิกทาคา เห็นครั้งที่สามก็เป็นอนาคตา แล้วก็พูดซัดๆ ด้วย มันจะไป

ขาด เขาบอกจะไปขาดเลย ประมวลธรรมเขาเขียนไว้เลย มันจะไปขาดเอาที่ ขณะจิตที่ขาด แน่นอนจะไปขาดเอาที่พระอรหันต์คือขาดเพราะขั้นกับจิตขาดออกจากกัน

พระอรหันต์ก็ไม่มีอะไร พระอรหันต์ก็คือรู้แจ้ง รู้แจ้งในอะไร รู้แจ้งในขั้น ในขั้นกับจิต แยกออกจากกัน ในขั้นแยกออกไปจากกาย พอแยกออกไปแล้ว เขาว่าใจนั้นคือนิพพานแล้ว เพราะขั้นมันแยกออกมา เวลาทำสมาธินะ มันแยกขั้นแล้ว ที่เขาพูดนี้ อย่างสูงนะ มันได้แก่ทำ ความสงบของใจก็เท่านั้นเอง พอจิตมันสงบ จิตมันสงบไม่รับรู้อะไร นั่นมันก็แยกแล้ว จิตมันสงบ ได้

ถ้าคนทำสมาธิทำความสงบของใจ มันก็จะเข้าใจเรื่องอย่างนี้ แล้วมันไม่มีเรื่องอย่างนี้ให้ ใหม่ มันก็ไปทำโครงการขึ้นมาเห็นใหม่ เวลาจิตเข้าไปเห็นปั๊บ พอจิตเห็นนิพพานก็เป็นโศดาบัน จิตเห็นนิพพานก็สภิกาคา เขาเขียนอย่างนั้นจริงๆ แล้วเขาก็เข้าใจอย่างนั้นจริงๆ เพราะอะไร เพราะ เวลาที่เขาอธิบายถึงคุณสมบัติของโศดาบันไง เขาอธิบายถึงคุณสมบัติของสภิกาคา เขาอธิบายถึง คุณสมบัติของพระอนาคา เขาอธิบายคุณสมบัติของพระอรหันต์

เพราะเวลาเทศน์บ่อยๆ มันต้องมีการอธิบายผลไง พระอนาคาก็แค่รู้เท่าทัน พอรู้เท่าทัน กามธรรม กามเป็นธรรมนะรู้เท่าทันกามธรรม กามธรรมมันก็ไม่เกิดละ รู้เท่าทันเห็นใหม่ พระ โศดาบันก็แค่เมื่อๆ เมื่อๆ รู้เท่า พอรู้เท่าก็รู้สึกกายทิฐฐิใจ รู้เท่ากาย สักแต่ว่ากายก็เป็นพระ โศดาบัน เวลาเขาพูดถึงผลขณะที่เป็นโศดาบัน แล้วขณะที่เขามาอธิบายผลของโศดาบันไง

ถ้าพูดถึงพระกรรมฐานอย่างหลวงตาครูบาอาจารย์ของเรา เวลามันพิจารณาของมันไป พิจารณาหายไปเห็นใหม่ เวลากายมันแยก เวลากายกับจิตแยกออกจากกัน พิจารณาจิตเห็นใหม่ ขั้น ๕ ไม่ใช่เรา เราไม่ใช่ขั้น ๕ ขั้น ๕ ไม่ใช่ทุกซ์ ทุกซ์ไม่ใช่ขั้น ๕ มันชัดเจนอยู่ในสังโยชน์ ชัดเจนอยู่ในพระไตรปิฎกนะ สักกายทิฐฐิ ๒๐ พระโศดาบันนะละ สักกายทิฐฐิ ความเห็นผิดใน กายนี้ ถ้ามันถอนสักกายทิฐฐิ ถอนความเห็นผิดนั้น สังโยชน์๓ ติฐฐิ ความเห็นผิด สังโยชน์ ๓ ตัว ถ้ามันขาดเลย สังโยชน์ตัวสักกายทิฐฐิขาดไป วิจิกจนาความสงสัยในกายจะไม่มี สัตถพตป รามาส การรูปคล่าในกายจะไม่เป็นอีกแล้ว แล้วไม่เป็นอย่างไร โอ้โฮ.. มันรู้แจ้ง พอมันรู้แจ้งนะ พระโศดาบันนะความเห็นต่างกับปุถุชนมหาศาลเลย แล้วสติพร้อมมาก แล้วจะบังคับให้จิตให้เห็น เป็นอย่างอื่นไม่ได้อีกแล้ว นี่ไงธรรมะเหนือธรรมชาติ เพราะว่าเราบอกธรรมะเหนือธรรมชาติ เพราะธรรมชาติคือวัฏฏะ เขาถึงบอกว่าธรรมะคือธรรมชาติ เขาเถียง

เขาเถียงเพราะอะไร เพราะเขาไม่มีประสบการณ์ตรงนี้ไง เขาไม่มีประสบการณ์ที่ว่าขณะที่จิตขาดกับจิตไม่ขาด มันมีความเห็นแตกต่างกันอย่างไร เวลาจิตมันขาดไปแล้วมันเหนือธรรมชาติเพราะอะไร เหนือธรรมชาติเพราะมันละสลักกายทิฐิอยู่แล้ว มันละกิเลสภายในหัวใจอยู่แล้ว เหมือนกับผลไม้ เหมือนกับเมล็ดพันธุ์พืชที่มันได้ดَّمَ ได้สุกจากไฟแล้ว มันจะเอามาปลูก จะเอามาทำพันธุ์อีกไม่ได้เลย จิตที่มันขาดออกไปแล้ว สังโยชน์มันขาดออกไปแล้ว มันจะกลับมามีเชื้อมีไข่อีกเป็นไปได้ไม่ได้เลย

นี่โสดาบันเขาเป็นกันอย่างไร ไม่ได้ไปเห็นนิพพานก็แว็บ ก็เป็นโสดาบัน เบื่อๆ เขาพูดอย่างนั้นจริงๆ เลย พอแว็บเป็นโสดาบันปั๊บ แล้วก็เลศก็กลับมาประกบอย่างเดิมอีก พอไปเห็นสัทธาภา พอไปเห็นนิพพานปั๊บกิเลสมันก็เปิด เห็นแว็บ คือที่เขาคิดว่าเขาเห็นนิพพานนะ ไม่เห็นจิตเดิมแท้ที่ส่องใส ดูหลวงตาท่านพูดสิ ขณะที่ท่านพิจารณาของท่าน จิตมันใส โอ้โฮ จิตของเรามหัศจรรย์ขนาดนี้ มันสว่างไสว มันส่องใส มันพิจารณาทะลุเขาเหล่ากาผ่านไปหมดเลย อย่างนี้นิพพานใหม่ อย่างนี้นิพพานหรือยัง มันส่องใสขนาดนี้นิพพานหรือยัง ยังไม่นิพพานเลย แล้วจิตส่องใสขนาดไหน ว่างขนาดไหน มันไม่ใช่นิพพานหรอก นี่บอกว่าเห็นนิพพาน พอเห็นนิพพานเสร็จแล้วก็กลับมาเป็นโสดาบัน เพราะเขาอธิบายไม่ได้ เขาอธิบายไม่ได้เพราะเขาไม่มีผลตามความเป็นจริงเพราะเขาเป็นแชร์ แชร์นิพพาน

เขาสร้างธุรกรรมเทียมขึ้นมา เขาถึงบอกว่าพอเป็นโสดาบันปั๊บมันก็กลับมาคลบอีกไง เพราะพอมันเห็นแล้วเหมือนกับเราเป็นสมาธิ พอจิตสงบแล้ว เวลาเราออกมาเป็นปกติมันก็เหมือนเดิมไง ก็เข้าไปก็เป็นโสดาบันแล้วใช่ไหม พอออกมาเหมือนเดิมก็โสดาบันก็เป็นอย่างไร กิเลสก็กลับมาคลบอีก คำที่เขาอธิบายผลของโสดาบันนะมันฟ้องหมด มันฟ้องตั้งแต่เหตุที่จะเป็นโสดาบันก็ผิด มันฟ้องที่เวลาอธิบายถึงผลของโสดาบันก็ผิด เพราะเป็นโสดาบันแล้วกลับมาคลบอีกได้ไง ถ้าสมมุติเจปหานจิตมันขาดไปแล้วมันกลับมาได้อย่างไร มันกลับเพราะใจของเขา มันกลับ ใจเขามันรู้อยู่นี่ไง บัจฉิตตัง สันติภูจฺจโก ใจมันรู้ ใจมันเห็นอย่างนี้ มันจะอธิบายเป็นอย่างอื่น มันก็อธิบายไม่ถูก

แล้วเวลาเราทำ เราเห็นผลอย่างนี้ เพราะเราเป็นท้าวแชร์ ท้าวแชร์มันให้ค่าของแชร์กับลูกแชร์ไป ลูกแชร์ก็จะเหมือนเราใช่ไหม ในเมื่อท้าวแชร์เป็นอย่างนี้และลูกแชร์มันเป็นอย่างนี้ ลูกแชร์กับท้าวแชร์มันจะคุยกันอย่างไรละ มันจะคุยกันมันก็ต้องรู้ผลของมันใช่ไหม พอมันเป็น

โศดาบันมันขาดไปแล้ว มันก็กลับมากลบอีก อ้าว ถ้าท้าวแชรร์มันบอกว่าขาดแล้วขาดเลย แล้วลูกแชรร์มันไม่ขาดทำไงล่ะ แล้วลูกแชรร์มันก็เลยบอกว่า อ้าว โศดาบันเป็นอย่างนี้

แล้วถึงตอบโศดาบันไม่ได้ไง มันแชรร์นิพพาน มันไม่ใช่ความจริงเลย เป็นสภิกาคา อนาคา เป็นอย่างนี้หมด มันเป็นอย่างนี้ มันฟ้องหมด มันไม่เป็นความจริงเพราะไม่เป็นความจริง มันพูดสิ่งใดมันก็เป็นผิดเป็นผิดไปหมด ของจริงนี่โศดาบัน สภิกาคา อนาคา อรหันต์ มีจริง เพราะมันมีจริง มันถึงมีคนมาเห็นผลประโยชน์ แล้วเอามาทำเป็นแชรร์ เอามาทำเป็นผลประโยชน์ หาผลประโยชน์หลอกหลวงกัน

แต่ถ้าความจริงมันมี มันเข้าถึงความจริงได้ อันนี้เป็นความจริง นี่พูดถึง โช้..มันพูดผิดหมด แม้แต่ที่ว่าพระพุทธเจ้าบอกว่าธรรมะมีอยู่ คำว่าธรรมะมีอยู่ดั้งเดิมเหมือนเรา ทุกคนเห็นใหม่ ทุกคนมีความคิดดีและทุกคนมีความคิดชั่ว ความคิดดีเป็นธรรม ธรรมะมีอยู่โดยดั้งเดิม เราจะบอกว่าความคิดพื้นฐานของใจของคนนะมันสูงมันต่ำ ถ้าคนจิตใจสูงมันคิดแต่เรื่องดีๆ นะ นี่ละธรรม ธรรมคือพฤติกรรมที่ดี ชั่วคือกิเลส นี่ธรรมะมีอยู่โดยดั้งเดิม

แล้วนิพพานมันคืออะไรล่ะ เป็นนิพพานหรือยัง โอ้ย บางคนตี ตีมากนะ บิลด์เกตส์ พูดถึงบ่อยเลยเพราะบิลด์เกตส์ มันบริจาคที่หนึ่งหกหมื่นกว่าล้านเหรียญ บิลด์เกตส์นี่มันให้ พูดถึงบิลด์เกตส์นี่บ่อยมากเพราะเห็นคุณค่าของเขา ว่าเขารวย หกหมื่นกว่าล้านเหรียญ บริจาคตั้งเป็นมูลนิธิ เขาเสียสละเงินของเขาหกหมื่นกว่าล้านเหรียญไป นี่ไง นี่มีคุณธรรมหรือยัง นี่เขามีธรรมของเขา เขาจะทำของเขา เขาเป็นพระอรหันต์ใหม่ละ เขาเป็นโศดาบันใหม่ละ เขาไม่เป็นอะไรเลยใช้ใหม่ อ้าว ถ้าเขาบริจาคเงินหกหมื่นกว่าล้านเหรียญ เขาต้องมาเป็นพระอรหันต์แล้ว ต้องให้ค่าเลย ถ้ามาหาแชรร์นะ แชรร์มันให้เลย ให้นิพพานซ้อนนิพพานเลย ให้นิพพานสองใบเพราะมันบริจาคที่หกหมื่นกว่าล้านเหรียญใช้ใหม่ ต้องให้นิพพานสองนิพพาน ให้ทั้งซ้ายทั้งขวาสองใบ นี่ธรรมที่มีอยู่ดั้งเดิมมันอย่างนี้ไง

คือคุณธรรมในหัวใจของเรามันมีกัน มีมากมีน้อยแล้วมีดีมีขนาดไหนนะ แต่ธรรมอย่างนี้มันเป็นโลกียปัญญา มันเป็นธรรมของโลก มันยังเปลี่ยนแปลงอยู่ใช้ใหม่ ถ้าการเปลี่ยนแปลงอย่างนี้ เรามาทำคุณงามความดีของเรา เราต้องทำความสงบของใจเราเข้ามา ถ้าจิตใจสงบนี้มัน อริยสัจ สัจจะความจริงอันนี้ไง สัจธรรม อริยสัจที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมขึ้นมา เราพูดบ่อยนะ ตอนที่ไม่มีพระพุทธเจ้า ไม่มีเทคโนโลยี ไม่มีเทคนิค ไม่มีอริยสัจ ไม่มีความจริงอันนี้ พระพุทธเจ้า

ตรัสรู้อันนี้ขึ้นมา แล้ววางเทคโนโลยีอันนี้ วางความรู้จริงอันนี้ไว้ให้กับเรามาฝึกฝน ถ้าเรามาฝึกฝน ฝึกฝนกับความจริงขึ้นมา เราอยากทำคุณงามความดีกันมหาศาลเลย แต่ไม่มีวิชาการ ไม่มีสติจะความจริงอันที่เราจะทำไป เราทำได้ไหม

ทุกคนก็ปรารถนาจะพ้นทุกข์ทั้งนั้นนะ แล้วก็เอาหัวตันผูกเขากัน ชนกันอย่างนี้ อัดกันอย่างนี้ แล้วมันไปไม่ได้ แต่พระพุทธเจ้าบอกว่าเอ็งเอาหัวชนผูกเขาไม่ได้ เอ็งต้องถอยออกไป แล้วไปเอาสิ่ว เอาก้อนมาทุบมัน เอ็งถอยออกไป สิ่วมีงันนะ เอาเลย ก้อนทุบมัน เดี่ยวผูกเขามันจะพังรាប់ต่อหน้ามีง เห็นไหม พุทธเจ้าสอนอย่างนี้ แต่ไอ้เรามันไม่มีสิ่ว ไม่มีก้อนไซ้ใหม่ ก็เอาหัวตัน หัวตัน หัวตัน ไปไม่รอดนะ นี่ธรรมะมีอยู่โดยดั้งเดิม ถ้าธรรมะไม่มีอยู่ดั้งเดิมมันเป็นความจริงอย่างนี้นะ แต่ที่ถ้าความจริงอย่างนี้มันจะอธิบายอันนั้นถูก อธิบายเวลาเป็นโศดาบัน เราฟังมาเยอะ เวลาพระเอาซีดีมา องค์กรนั้นก็โศดาบัน องค์กรนี้ก็โศดาบัน เราฟังนะว่าพิจารณาอย่างไร โห้ หลวงตาไปหา หลวงปู่แหวน ไม่รู้ถามไม่ได้ ไม่รู้ก็ตอบไม่ได้ หลวงตาไปตามคำแรกเลย บอกว่าพิจารณาอย่างไร ครั้งแรกตอบมาสิบกว่านาที พิจารณาอย่างไรพิจารณาอย่างไร แล้วปล่อยอย่างไร ถ้าต้นเข้าไม่ถูก ปลายไม่มี

พอหลวงปู่แหวนตอบจบ ก็ว่าถูกต้องแล้ว นี่คือจุดสตาร์ทออกได้แล้ว แล้วจบอย่างไร อวิชชาที่จบอย่างไร อธิบายอีก ๔๕ นาที ไม่รู้ถามไม่ได้ ไม่รู้ก็ตอบไม่ได้ แต่แชร์ลูกโซ่มันบอกว่าเห็นนิพพานปั๊บเป็นโศดาบัน เห็นนิพพานปั๊บเป็นสภิกษาคา ไม่มี ไม่มีใครเห็น ถ้าเห็นนิพพานนะ เวลาพระนะ เรียนเก้าประโยคสิบประโยค เวลาเทศน์นะ แล้วพระเรานะ เวลาปฏิบัติขึ้นมาจิตมันสงบ จิตรวมใหญ่มีทั้งนั้น ทำไมไม่มีใครอธิบายนิพพานถูก พระเรานะหรือผู้ที่ศึกษาทางวิชาการมาจะอธิบายเรื่องนรก สวรรค์ พรหมถูกเพราะจิตมันเคยไป จิตพวกเราเวียนในวัฏฏะ

เห็นไหม ธรรมะเป็นธรรมชาติ จิตทุกดวงเคยเกิดเคยตายในวัฏฏะ จิตทุกดวงที่นั่นอยู่นี่เคยเป็นเทวดา เป็นอินทร์ เป็นพรหม อยู่เป็นมนุษย์ เป็นนรกอเวจี เป็นสัตว์เดรัจฉาน สิ่งต่างๆ มันมีอยู่ในใจ มันจินตนาการออก จินตนาการออกมาจากบุพเพนิวาสานุสติญาณ จินตนาการออกจากจิตกัมมบั้งของจิต กัมมบั้งของจิตที่มันเก็บข้อมูลอยู่ มันเป็นอำนาจวาสนา มันเวียนตายเวียนเกิดมา

มันจินตนาการได้เพราะมันมีข้อมูล มันมีสิ่งเปรียบเทียบ แต่นิพพาน จิตดวงใดทุกดวงไม่เคยเข้าไปเห็นแสงมันเลย ไม่เคยเข้าไปถึงสิ่งแวดล้อมของมันเลย จิตทุกดวงไม่เคยเข้าไปใกล้ถึงนิพพานเลย จิตทุกดวงพุดถึงนิพพานไม่มีถูกแม้แต่จิตเดียวเลย แล้วบอกว่าจิตมีนิพพานอยู่โดย

ดั้งเดิม นิพพานมีอยู่จริงๆ หน้า นิพพานของใคร นิพพานของแชร์นิพพานไง มันไม่ใช่นิพพานตามความเป็นจริง

ถ้ามีจริง คุณสิ เวลาเขาพูดถึงนิพพานกว้างแคบเท่าไร คุณที่เขาพยายามอธิบายกันนะ แล้วมันถูกไหม นิพพานเป็นเมืองแก้ว นิพพานเป็นแก้วอันส่องใสคู่กับเส้าหมอง ว่างคู่กับไม่ว่าง เราจะบอกว่าความว่างมันเป็นสมมุติเท่านั้นเองมันเป็นสมมุติที่พูดถึงนิพพาน นิพพานมันคืออะไร ถ้าพูดถึงนิพพานได้นะ ในศาสนาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า สมณโคตมนี้ใครจะมีปัญญาเท่ากับองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า สมัยพุทธกาลคนเข้าไปถามพระพุทธเจ้าเยอะแยะเลยเรื่องนิพพานว่าเป็นอย่างไร

พระพุทธเจ้าเคยอธิบายให้ใครฟังบ้าง พระพุทธเจ้ามีแต่อธิบายเปรียบเทียบ คนเป็นมันอธิบายเปรียบเทียบได้ คนเป็นนะ เราเคยเข้าไปในถ้ำ ๑ ถ้ำนี้ปิดตาย ไม่มีใครเข้าไปเห็นได้เลย แต่เราสามารถเข้าไปในถ้ำนี้ เข้าไปได้ แล้วเราออกมา ถ้ำนี้ไม่มีใครเข้าไปได้ไง เราจะอธิบายภายในถ้ำนี้ให้คนอื่นฟังได้อย่างไรเพราะคนๆ นั้นไม่มีสิทธิ์ที่จะเข้าไปเห็นในถ้ำนี้ได้ เราจะอธิบายในถ้ำนั้นให้คนอื่นเห็นได้อย่างไร มันก็อธิบายด้วยความเปรียบเทียบใช้ใหม่ว่าในถ้ำนั้นมีอะไร

นี่ นิพพานเขาอธิบายกันอย่างไร เขาอธิบายด้วยความเปรียบเทียบ แต่ไอ้คนมันโง่ พอมันอธิบายเปรียบเทียบ มันคิดว่าสิ่งเปรียบเทียบนั้นเป็นความจริงใจ เพราะเขาเปรียบเทียบมาไง นกมันก้าวขา นกมันก้าวขาเดิน มันบอกว่ามันมี ๕ ขา นับเลยนะ นกมี ๕ ขา แต่เขาบอกว่ามันก้าวขาเดิน มันก้าวขาเดิน มันบอกว่ามันมี ๕ ขา มันเรียงกันเป็น ๑๒๓๔๕๖๗๘๙ เลย ขามันมีอยู่เก้าอัน แต่เขาบอกว่ามันก้าวเดิน ไม่ใช่ ๕ ขา มันแชร์นิพพาน มันไม่ใช่ความจริงนะ ทีนี้จะมาบอกว่าเราไปตีเตียน ไม่ใช่ ไม่ใช่ตีเตียน แต่นี่พูดถึงความจริง จะเข้าปัญหา วันนี้พูดถึงเรื่องแชร์นิพพาน

ถาม : ทำไมจิตไม่ใช่ขั้นแต่เป็นปัจจุอาการ เจริญสติคืออะไร เจริญสติในชีวิตประจำวัน

ตอบ : ทำไมจิตไม่ใช่ขั้น ไม่ใช่ จิตไม่ใช่ขั้น ถ้าจิตเป็นขั้น เวลาเราเข้าสมาธิมันต้องมี ๕ สมาธิ ไม่ใช่ ๑ สมาธิเพราะขั้น ๕ รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ ขั้น ๕ แต่จิตนี้เป็น ๑ จิตเวลาคนทำสมาธินะ ทำสมาธิด้วยความชำนาญ ฤทธิชีไพรนี้ เวลาตายเขาไปเกิดเป็นพรหม เพราะเขาจิต ๑ ไม่ใช่ขั้น เห็นไหม จิต ๑ ไม่ใช่ขั้น เพราะเวลาเป็นพรหมนี่จิต ๑ เวลาเป็น

เทวดานี้ชั้น ๕ แต่ชั้นของเขา ชั้นเป็นทิพย์ รูปเป็นทิพย์ นี่ชั้น ๕ อย่างพวกเราก็ชั้น ๕ มนุษย์
 นรก สัตว์เดรัจฉานก็ชั้น ๕ แต่ไปเกิดเป็นพรหมนี่ชั้น ๑ ชั้น ๑ เห็นใหม่เพราะว่าชั้น ๑ จิต ๑
 แล้วจิต ๑ จิตไม่ใช่ชั้น ถ้าจิตเป็นชั้นนะ ชั้น ๕ ตายตัว จิตนี้จะไปเกิดเป็นพรหมได้ใหม่ มัน
 ต้องเอาชั้น ๕ ไปด้วย ชั้นก็คือชั้น ๕ จิตคือจิต ๑ นี้คำว่าจิต ๑ แต่นี้พอจิต ๑ มันถึงเวียนตายใน
 วัฏฏะเห็นใหม่ ในวัฏฏะเห็นใหม่ อาหาร ๔ ในวัฏฏะ กวฬิงกวารอาหารค้ำข้าว วิญญาณาหาร
 ผัสสาหาร มโนเจตนาหาร

นี่ไงมโนจิต ๑ จิต ๑ เวลาทำลายจิต ๑ แล้วมันถึงสิ้นเป็นนิพพาน คำว่าจิต ๑ เหมือน
 พลังงาน เราเอาพลังงานอย่างไฟฟ้า เราเอามาแยกเป็นส่วนผสมของอะไรได้บ้าง ๕ อย่างไม่ได้
 แต่ไฟฟ้าพอไปเข้าอยู่เครื่องใช้ไฟฟ้าแล้วมันแยกออกไปได้ นี่ไง ชั้น ๕ ก็เหมือนกัน ชั้น ๕ เห็น
 ใหม่ เวลาครูบาอาจารย์ท่านพูดหรือเวลาเราพูดเห็นใหม่ สัมกับเปลือก สัม ตัวจิตคือตัวเนื้อ สัม ชั้น
 ๕ คือตัวเปลือก สัม ความคิดสามัญสำนึกของเราคือชั้น ๕ คือรูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ
 ชั้น ๕ เป็นกอง เป็นกอง ๕ กอง ภูเขา ๕ กอง พอภูเขา ๕ กองเห็นใหม่ เป็นภูเขาภูเขาเห็นใหม่
 ชั้น ๕ พอชั้น ๕ มันสมานกันด้วยวิญญาณเห็นใหม่ มันมีวิญญาณอยู่กอง ๑

วิญญาณตัวนี้เห็นใหม่ ที่ว่าวิญญาณที่ไม่ใช่จิต วิญญาณไม่ใช่จิตเพราะวิญญาณในชั้น ๕
 รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ วิญญาณคือพลังงานของจิตออกมารู้ถึงนี้ โสตวิญาณ ฆา
 นะวิญาณ โสตวิญาณ นี้วิญญาณอายตนะ นี้เวลามันตายไปเกิดเป็นผีเป็นนางมันก็เป็นวิญญาณ
 แต่มันมีพลังงานคือตัวจิตนี้อยู่

นี่พอตัวจิตนี้อยู่ ทำไมเทวดามาพึ่งเทศน์พระพุทธเจ้า ทำไมเทวดาเป็นพระอรหันต์ได้ละ นี้
 ไง มันเป็นที่เทวดาหรือเป็นที่จิต มนุษย์มันจะเป็นพระอรหันต์ที่มนุษย์หรือเป็นอรหันต์ที่จิต ชั้น
 ๕ มันไม่ใช่จิตอยู่แล้ว ชั้น ๕ ไม่ใช่จิต ชั้น ๕ เป็นผลพลอยได้ ถ้าชั้น ๕ เป็นจิตนะ เวลาพระ
 อรหันต์เป็นพระอรหันต์ขึ้นมาทำไม ภราหเว ปญจก ขันธา ภาระ ชั้น ๕ เป็นภาระเห็นใหม่
 ชั้น ๕ ไม่ใช่จิต ถ้าชั้น ๕ เป็นจิตตายตัวนะเราเข้าสมาธิไม่ได้หรอกเพราะเราจะรวบเอาชั้น ๕
 มาเป็น ๑ ไม่ได้ ชั้น ๕ เป็นชั้น ๕ แต่จิตมันปล่อยชั้น ๕ เข้ามา มันก็มาเป็นพลังงานของตัวเอง
 นี้จิต ๑ ไม่ใช่ชั้น อ้าว สมาธิเป็นชั้นใหม่ ตัวจิตเป็นชั้นใหม่ ไม่เป็น แต่คำว่าเป็นปัจฉยา
 การนี้ จิตมันก็ไม่ได้เป็น มันเป็นปัจฉยาการ ถ้าจิตนี้ไม่ใช่ชั้น แต่เป็นปัจฉยาการ

คำว่าเป็นปัจจัยการคือมันเคลื่อนที่ไป พลังงานมันต้องเคลื่อนที่ใช่ไหม แต่พลังการเคลื่อนที่ ชั้น ๕ ที่มันเคลื่อนที่ เวลาความคิดเราจะหมุนไปได้ มันต้องมีรูปคือความรู้สึก มันต้องมีเวทนาเห็นใหม่ เวทนาความดีใจเสียใจคือให้ค่ามัน มันต้องมีสัญญาข้อมูล มันต้องมีสังขาร ประดูแต่ง มันต้องมีวิญญาณรับรู้ในชั้น ๕ วิญญาณหยาบๆ ไม่ใช่วิญญาณในตัวจิต วิญญาณมารู้กันพอรับรู้มันก็เหมือนกับน้ำ น้ำเราเอาส่วนผสมเข้าไปในน้ำละลายในน้ำ มันก็เป็นสีนั้น ชั้น ๕ มันมีส่วนผสมเจือจางกัน มันก็เป็นความคิดความนึกอันนั้นขึ้นมา เป็นความคิดความนึกก็เป็นความคิดของเราเห็นใหม่ ความคิดเกิดดับ ความคิดเกิดดับ แต่มันไม่ใช่จิตเห็นใหม่ ชั้น ๕ มันมารวมตัวกันคือมันทำงานร่วมกัน มันก็เป็นความคิดเรา จะคิดเรื่องอะไรละ คิดเรื่องเงิน คิดเรื่องดีกรรมบ้านช่อง คิดเรื่องรถยนต์ คิดเรื่องเครื่องยนต์กลไกเห็นใหม่

ความคิด มันไปคิดในรูปที่เราสร้างภาพขึ้นมา จากข้อมูลคือสัญญาเห็นใหม่ จากรูปธรรม มันก็เกิดมัน นี่คือชั้น ๕ ในชั้น ๕ มันหมุนไป มันเป็นชั้น ๕ แต่มันต้องมีตัวจิตเป็นพื้นฐานนะ แล้วที่บอกว่าสมองคิดไม่ได้ สมองคิดไม่ได้ สมองนี่มันเป็นสสาร แต่มันจะคิดได้เพราะมันมีพลังงานคือตัวจิตนี้ด้วย นี่สมองเปรียบเทียบกับมันเป็นสสารคือเป็นวัตถุ แต่ในสมอง ในจิตนี้มีตัวคั่นกลาง สมอง ชั้น ๕ จิต เพราะตัวสมองก็เป็นสมองเฉยๆ ใจใหม่ เป็นสมอง เป็นศูนย์ประสาท เป็นลักษณะญาณ เวลาเราคิดอะไร ยกมือ เรามีการกระทำเห็นใหม่ สมองมันสั่ง สมองมันสั่งใจใหม่ แต่สมองมันสั่งแล้วสมองมันมีชีวิตหรือ มันก็มีชั้น ๕ เหมือนกัน ชั้น ๕ มันเป็นตัวกลาง สมอง ชั้น ๕ จิต นี่พอตัวจิต พอสรุปเข้ามาเห็นใหม่ ขณิกสมาธิ อุปจารสมาธิ อธิปนาสมาธิ เป็นสมาธิเฉยๆ ไม่เป็นตัวปัจจัยการ ไม่เป็นอะไรใดๆ ทั้งสิ้น ปัจจัยการนี้เป็นอรหัตตมรรค

ปัจจัยการคือทฤษฎีสัมพัทธภาพของไอน์สไตน์ ไอน์สไตน์คิดทฤษฎีสัมพัทธภาพได้ด้วยปริมาณ องค์สมเด็จสัมมาสัมพุทธเจ้าเห็นกระบวนการการเคลื่อนไหวของจิตนะ ปัจจัยการคือทฤษฎีสัมพัทธภาพที่พระพุทธเจ้ารู้เห็นมาก่อน นี่คำว่าปัจจัยการที่พระพุทธเจ้ารู้เห็นมาก่อนโลกนี้ไม่มี โลกนี้เห็นไม่ได้ โลกนี้คูสิ คูปริมาณเห็นใหม่ คูสิ แร่ธาตุต่างๆ เขาเอามาทำกระบวนการของมัน เห็นใหม่นิวเคลียสต่างๆ มันทำเป็นปริมาณได้ เพราะมันเป็นวัตถุ เป็นสสาร แล้วความรู้สึกของเราอยู่ไหน จิตเราอยู่ไหน สิ่งที่เราจะเอามาเห็นปัจจัยการของมันอยู่ไหน ไม่มีใครรู้ ไม่มีใครเห็น อรหัตตมรรค นะ อรหัตตมรรค ถึงจะเห็นปัจจัยการของมัน อวิชชา ปัจจัยา สังขารา สังขารา ปัจจัยา วิญญาณัง

ปัจจัยการของอวิชชา ถ้าไม่เห็นปัจจัยการ เราไม่เห็นกระบวนการเห็นใหม่ เราไม่เห็นกระบวนการของจิตที่มันขับเคลื่อน เราจะไปทำลายกระบวนการของมันได้อย่างไร เห็นใหม่ เราจะแกะผลไม้ เราจะแกะสิ่งอะไร เราต้องเห็นสิ่งเหล่านั้นเราถึงแกะมันออกได้ใช่ไหม สิ่งต่างๆ เราต้องทำลายมันได้ กระบวนการปัจจัยการอันนี้ มันทั้งชั้นเข้ามาแล้วนะ มันทั้งชั้นอย่างหยาบ เป็นโศคาบัน ชั้นอย่างกลางเป็นสภิกทาภา ชั้นอย่างละเอียด ชั้นละเอียดคือกามราคะ กามชั้น ชั้นคือสัญญา ข้อมูลเห็นใหม่ ปฏิษะกามราคะ

แล้วตัวจิตเป็นตัวกามฉันทะคือตัวพลังงาน พอตัวพลังงานมันปล่อยชั้นมาทั้งหมดแล้ว มันเป็นตัวของมัน มันไม่มีชั้น มันขยับตัวไม่ได้ แต่ปัจจัยการของมัน มันมีปัจจัยการในตัวของมันเองเห็นใหม่ อวิชชา ปัจจัย สังขารา สังขารา ปัจจัย วิญญาณังแล้วพอปัจจัยการเห็นใหม่ มันก็เป็นตั้งแต่นี้โร โหติ มันจะย้อนกลับไง ถ้าเป็นอรหัตตมรรค มันจะย้อนปัจจัยการอันนี้กลับ ถ้าเป็นอรหัตตมรรค มันจะย้อนปัจจัยการ จากอวิชชา ปัจจัย สังขารา สังขารา ปัจจัย วิญญาณัง แต่วิชชามันจะย้อนกลับ โหติ โหติคือมันสงบ มันจะตัดช่วงกลับเข้าไปเข้าไป จนเข้าไปถึงจุดที่เห็นใหม่ หลวงตาบอกจุดและต่อม จุดและต่อม จุดขั้วของจุดและต่อม มันมีสองขั้ว ขั้วดีและขั้วลบเห็นใหม่ ขั้วบวกกับขั้วลบ ดีและชั่ว กลับไปทำลายคือตรงนั้นนะ

นี่ตัวจิต พระอรหันต์ไม่ใช่ชั้น ไม่ใช่จิตละชั้น ๕ หรือ พระอรหันต์เขาทำลายปัจจัยการอันนี้ พระอรหันต์เขาทำลายตัวจิต จิตไม่ใช่ชั้น จิตไม่ใช่ชั้น พระอนาคามีเห็นชัดเจนมากนะ ว่าทำลายชั้น ๕ ทำลายกามราคะทำลายแล้วมันจะเหลืออะไร แล้วพอมันเหลืออะไรแล้ว มันเหลือแต่เขาไปทำลายตัวจิต แต่จิตไม่ใช่ชั้น แล้วปัญญาที่จะเอาเข้าไปฆ่าเป็นพระอนาคา ปัญญา มันเป็นมหาสติ มหาปัญญา เข้าไปทำลายปัจจัยการไม่ได้ แล้วโรงงานไฟฟ้านิวเคลียร์นะเวลาคนจะเข้าไป เขาต้องใส่ชุดนะ ป้องกันกัมมันตภาพรังสีเต็มทีเลย ไม่อย่างนั้นเข้าไปไม่ได้หรอก นี่ก็เหมือนกัน จิตที่มันละเอียด อย่างพวกเราจะเข้าไปในโรงงานไฟฟ้านิวเคลียร์ เข้าไปนะ เขาถีบออกมาเลย เขาไม่ให้เข้า แล้วคิดดูสิ แล้วเราจะเข้าไปดูปัจจัยการนะ อีก ๕๐๐ ชาติ ไม่มีทาง ไม่มีทาง จิตมันต้องละเอียดขนาดนั้น มันต้องมีความเป็นไปขนาดนั้น

เพราะครูบาอาจารย์เรามีประสบการณ์อย่างนี้ถึงบอกว่าไม่ใช่เห็นนิพพานแว็บ เป็น โศคาบัน แว็บเป็นสภิกทาภา ไม่มี นี่มันแชรฺนินิพพาน แต่ข้อเท็จจริงมันเป็นอย่างนี้ ทำไมจิตไม่ใช่ชั้น ไม่ใช่ ไม่ใช่ จิตเป็นจิต ชั้นเป็นชั้น แต่ถ้าเป็นปุถุชนนะ ของทุกๆ อย่าง นิ้วมือมันมีหนังมี

เมื่อมีกระดูกมีเอ็นอยู่ในตัวมันเอง จิตกับขันธเป็นอันเดียวกันพูดกับเด็กๆ นิ้วมือนี่เป็น ๑ ไหม นิ้วมือนี่เป็น ๑ นะ ๑ เดียวเห็นไหม แต่ใน ๑ เดียวมันมีผิวหนัง มีเส้นเลือด มีเส้นเอ็น มีกระดูก นี่ไง ฉะนั้นเวลาบอกว่าขันธไม่ใช่จิตพูดทางวิชาการ พูดถึงผู้ที่ปฏิบัติเห็นชัดเจนไง ถ้าเราบอกว่า ๑ เดียว ใช่ แต่เราบอกว่าหนังเป็นนิ้ว เราก็อ่าไม่ใช่ กระดูกเป็นนิ้ว เราก็อ่าไม่ใช่ แต่มันรวมกันเห็นไหม ฉะนั้นที่ว่าขันธกับจิตเป็นอันเดียวกันหรือขันธกับความรู้ เหมือนกับถ้าเราเป็นเด็กใหม่ๆ นะ เรามาเรียนพุทธศาสนาวันอาทิตย์ เขาก็จะสอนว่าขันธ ๕ เป็นอย่างนี้

ไอนี้เป็นอย่างนี้ได้ ก็ว่ามันต้องสอน แล้วให้เรารู้สึกเข้าใจได้ในเนื้อหาสาระนั้น ถ้าอย่างนี้นะ เราเห็นด้วย แต่เวลาพูดถึงการปฏิบัติ แล้วพูดถึงว่าเป็นโศคาบัน เป็นสภิกาคา เป็นอนาคา เป็นพระอรหันต์ เห็นอย่างนี้เป็นไปไม่ได้ เห็นอย่างนี้มันเป็นเด็กอ่อนๆ ที่เขามาศึกษาพุทธศาสนาวันอาทิตย์กัน ถ้าเขามาศึกษาพุทธศาสนาวันอาทิตย์ พูดอย่างนี้ ใช่ พูดขึ้นมาเพื่อสื่อสารความหมายกันเท่านั้น ถูกต้อง แต่ถ้าปฏิบัติมันไม่ใช่อย่างนั้น พระพุทธเจ้าเวลาตรัสรู้ธรรมขึ้นมา ทอดธุระ ทอดอาลัย แต่พระพุทธเจ้าจะสอนเห็นไหม คุณติ สอนเพื่อให้คนเข้าถึงธรรมนะ ฉะนั้นขันธไม่ใช่จิต ไม่ใช่จิต จิตไม่ใช่ขันธ ถ้าเป็นปัจจัยการไม่มีใครเห็น คำว่าปัจจัยการ แหะๆ มันหลุดไปจากเราเองไง แหะๆ เราบอกว่าจิตเป็นปัจจัยการ แล้วปัจจัยการอย่างนี้บับทางวิชาการเห็นไหม

หลวงตามาที่วัดนรนาถ สมเด็จที่วัดนรนาถท่านให้ดูเลย บอกว่าหลวงตาให้ดูนี้หน่อยเห็นไหม อวิชชา ปัจจยา สังขารา สังขารา ปัจจยา วิญญูฉนัง ปัจจยาการัง แล้วถ้าเขาเขียนนะ ทางวิชาการเขาจะเขียนให้เป็นสายใยไง หลวงตาบอก ไม่ดู ไม่ดู ไม่ดูเพราะอันนี้กับความจริงไม่ใช่อันเดียวกัน ความจริงมันเกิดเหมือนเราจุดไฟนะ พับ เหมือนจุดแก๊ส ปูบๆ มันเร็วมากๆ ไม่มีใครเห็นอย่างพระพุทธเจ้าได้ แต่ที่พระพุทธเจ้าพูดไว้ทางวิชาการไว้ เพราะพุทธวิสัย ปัญญาพระพุทธเจ้า แล้วพูดในเชิงวิชาการไว้ครอบคลุมไว้หมดใจ

แล้วเราก็อ้อพวกทางอั้งอ้อพวกมด เห็นช้างจี้ อ้อมค้อมมันจะจี้เท่าช้างไหม นี่มันวุฒิกาวมัน เป็นปัญญาของพระพุทธเจ้าที่วางไว้ให้เราศึกษากัน แค่ว่าเราศึกษาแล้วเราเข้าใจ แล้วเราปฏิบัติได้ มันก็สุดยอดแล้ว หลวงตาบอก ไม่ดู ไม่ดู ไม่ดูหรือเพราะความจริงนะ ถ้าไปดูอย่างนั้นอยู่นะ แล้วเราก็มานั่งจินตนาการนะ อวิชชาเป็นอย่างนี้นะ สังขารเป็นอย่างนี้นะ อ้อโฮย มันคนละชาติเลย มันเป็นไปไม่ได้ คำว่าปัจจัยการมันหลุดไปจากเราเอง ไม่ใช่เป็นปัจจัยการหรือ จิตเป็นจิต

ขั้นเป็นขั้น จิตเป็นจิต จิตไม่ใช่เป็นปัจจัยการ ปัจจัยการมันเป็นมรรคญาณที่ผู้รู้เห็นมันย้อนกลับ มันถึงเป็นปัจจัยการเพราะอวิชา ปัจจา สังขารา สังขารา ปัจจา วิญญาณัง

แล้วก็วิชา วิชามันย้อนกลับ มันต้องเป็นอย่างนี้ มันถึงจะเห็นปัจจัยการ แล้วเห็นปัจจัยการเห็นอย่างไร เห็นปัจจัยการมันเห็นอย่างไร เห็นไม่ได้ จิตเป็นจิต จิตไม่ใช่ปัจจัยการ อย่าพูดผิด อย่าพูดผิดสิ พูดผิดแล้วสู้เขาไม่ได้ จิตเป็นจิต ปัจจัยการนี้มันเป็นมรรคญาณ จิตเป็นจิต ขั้นเป็นขั้น จิตเป็นจิตใช้ใหม่ อย่างปุถุชน เวลาทำสมาธิ พวกฤทธิชีไพรทำจิตสงบมันคงเพราะเขาทำได้แค่นี้ พอจิตมันมันคง จิตมันควบคุมได้ เวลาตายปีนี้พรหม พรหมเพราะอะไร เพราะมันเข้าเห็นใหม่ เขาเรียกว่าจะไปสุคติต้องปัจจุบันสุคติ จิตปัจจุบันมันเป็น ๑ อยู่แล้วใช้ใหม่ เกิดก็เป็นพรหมเพราะมัน ๑ เดียวเพราะมันเป็นสิ่งที่มีมันสมานกันอยู่แล้ว แต่อย่างเราทำดีทำชั่วเห็นใหม่ ทำดีทำชั่วเป็นความคิด เป็นความคิดดีคิดชั่ว มันเป็นขั้น ๕ ถ้าทำดีพอตายก็ไปเกิดเป็นเทวดา สุขโตนะ มันจะไปจากสิ่งตอบสนองที่นี้ แล้วมันก็จะไปรับผลสิ่งที่มีมันได้ผลนี้ไปอยู่ข้างบนนั้น ถ้ามันทำความชั่วมันก็ลงไปเลยเห็นใหม่

ถ้าจิตเป็นจิตมันเป็นอย่างนี้ แต่ปัจจัยการมันเป็นผล เป็นผลของกรรมของพระพุทธเจ้า อย่างที่ว่ากรรมะมีอยู่แล้ว กรรมะมีอยู่แล้ว กรรมะมีอยู่ขึ้นไหน ถ้ากรรมะมีอยู่ขึ้นศีลธรรมจริยธรรมก็เป็นปุถุชน ถ้ามีสูงขึ้นมาเห็นใหม่ กรรมะนี้มีคุณค่าขึ้นมา มันก็เป็นโสดาบัน คำว่าเป็นคือมันต้องมีกระบวนการของมันเกิดขึ้น กระบวนการของอริยสัจ กระบวนการของการกระทำมันเกิดขึ้นมันก็ถอดถอนตรงนั้นขึ้นมา นั่นคือมรรคญาณ

ปัจจัยการนี้มันเป็นกรรมของพระพุทธเจ้า จิตไม่ใช่ปัจจัยการ จิตเป็นจิต จิตเป็นจิต ขั้นเป็นขั้น คนละเรื่องกัน มนุษย์ ร่างกายเรากับเสื้อผ้าเรา เสื้อผ้าเป็นเสื้อผ้า เราเป็นเรา แต่เราใส่เสื้อผ้าอยู่ ขั้นคือเสื้อผ้า จิตเป็นเรา ขั้น ๕ คือเสื้อผ้า เราจะเปลี่ยนที่ชุดก็ได้ แต่จิตคือเรา ปัจจัยการเป็นกรรมของพระพุทธเจ้า มันคนละเรื่องกัน

ถาม : เจริญสติคืออะไร

ตอบ : เจริญสติ สติ สติเกิดจากจิต สติไม่ใช่จิต จิตนี้มีอยู่แล้ว จิตกับขั้นมีอยู่โดยธรรมชาติ ที่นี้สติ สติมันก็อยู่ที่ว่าวุฒิกาวะนะ สติคือความระลึกที่เราบอกว่าสติ สติคือสภาวะจำเรารับไม่ได้ สติคือสติ สติคืออะไร สติก็คือสติใจ อ้าว สติก็คือสติที่เท่านั้นก็จบ สติคืออะไร ก็มัน

บอกอยู่แล้วว่าสติ แล้วมาถามว่าสติคืออะไร มิ่งคือใคร ก็คือคุณนี่ไง ก็คือคุณ คุณคือใครก็คือคุณ ใจ สติก็คือสติ สติจะเปลี่ยนเป็นอย่างอื่นอะไรอีกละ สติก็คือสติ ชื่อมันก็ตรงอยู่แล้ว

สติก็คือสติจริงไหม สติคืออะไร สติก็คือสติ ปัญญาก็คือปัญญา สัญญาก็คือสัญญา ความจำก็คือสัญญา เอ้าแล้วบอกว่าจำให้เป็นสติ มันจะเป็นสติได้อย่างไร จำก็คือจำใช่ไหม สภาวะจำก็จำนะสิ จำไปเรื่อยๆ ก็จำไปสิ จำส่วนจำ สติส่วนสติ แต่เราฝึกเราจะฝึกสติเห็นใหม่ เราละลึกอยู่ตลอดเวลาเห็นใหม่ทำให้มีสตินะ จับให้มีสตินะ เคลื่อนไหวให้มีสตินะ นี่ก็คือสติ สติ ต้องการในที่ทุกสถานในการทุกเมื่อ สติก็มีสติ เราจะทำอะไร เราก็ต้องมีสติ เราจะคิดก็มีสติ เราจะกินจะดื่มจะอยู่ก็มีสติ สติก็คือสติ แต่การกระทำนี้อีกเรื่อง ๑ ใช่ไหม แต่ทำพอมีความชำนาญขึ้นมา มีความคล่องตัวขึ้นมาเห็นใหม่

มีความชำนาญของเราขึ้นมา อันนั้นเรารู้ว่าเรามีความชำนาญ มีการฝึกฝน เรามีปัญญาใหม่ เรารู้สิ่งนั้นใหม่ เราคล่องตัวกับสิ่งนั้นใหม่ เราเห็น คราวนี้หยาบผิด คราวนี้ตั้งที่ผิด นี่ปัญญามันเกิดไง ปัญญาส่วนปัญญา สติก็คือสติ การเจริญสติคือการฝึกคือการเจริญสติ เจริญสติในชีวิตประจำวัน หลวงปู่มั่นพูดไว้ชัดเจนมากในมุตโตทัย ในมุตโตทัยเห็นใหม่การดื่ม การเหยียด การคู่ต้องมีสติตลอดเวลา นี้อย่างการดื่ม การเหยียด การคู่ เราจะกินอะไรก็แล้วแต่ เราจะดื่มอะไรก็แล้วแต่ เรามีสติอยู่ การดื่มของเรามันก็จะไม่เสียหาย การดื่มของเรามันก็จะไม่ผิดพลาด สติมันฝึกอย่างนี้ สติมันเป็นสติ สติโดยเนื้อหาระ ไม่ใช่สติโดยสร้าง เห็นใหม่ อย่างที่พูดเมื่อวาน อย่างอภิธรรม อย่างการเดินเห็นใหม่ เขาว่าฝึกสติ อันนี้มันสร้างนะ

อย่างยกขาเห็นใหม่ มันสร้างอารมณ์ขึ้นมา อันนั้นมันทำสติใหม่ สติก็คือสติ ในชีวิตประจำวันเราก็ฝึก เพียงแต่เราจะพูดอย่างนี้นะ เวลาเราคิดกัน โทษนะ เหมือนเราไม่ได้อาบน้ำมา ๕ วัน เราไม่ได้อาบน้ำมา ๕ วัน แล้วเราก็ไม่กล้าอาบน้ำ เรากลัวกลิ่นเรามันจะหายไปไง เราไม่ได้อาบน้ำมา ๕ วันเลยนะ แล้วเราก็ไม่อาบน้ำ อาบน้ำไม่ได้เดี๋ยวกลิ่นมันหายไป

อันนี้ก็เหมือนกัน เราจะเปรียบเทียบให้เห็นว่า การเจริญสติในชีวิตประจำวัน เวลามันพัฒนาขึ้นไป เราคิดกันไม่เป็นนะ เหมือนกับคนไม่ได้อาบน้ำมาปี ๑ แล้วไม่ยอมอาบน้ำ กลัวกลิ่นขี้ไคลมันจะหายไปไง เราจะบอกว่าความคิดของเรามันคือขี้ไคล มันคือความเห็นผิดในชีวิตประจำวัน แต่เมื่อเราฝึกขึ้นมาแล้วความคิดมันดีขึ้นมาไง ใจสิ่งที่เราคิดมันจะทิ้งไปเองไง เพราะเราคิดอย่างนี้ใช่ไหม เพราะเราคิดมรรคหยาบ เราว่าสิ่งนี้มัน.. อยากได้นิพพาน แล้วเราก็คิด

ว่านิพพานคืออย่างไร แต่พอไปเจอนิพพานเข้าจริงๆ นะ โอ้อโฮ มันช็อคเลยนะ 'อโณนิพพานที่อุกคิกกับนิพพานความจริงนี่มันคนละเรื่องเลย

แต่นี้ย้อนกลับมาที่ชีวิตประจำวัน ใครๆ ก็บอกว่า ต้องปฏิบัติธรรมโดยชีวิต ประจำวันนะ โทษนะ ชีวิตประจำวันมีอะไร ชีวิตประจำวันก็ทิ้งมันไปสิ แล้วเราทำให้จิตเราดีขึ้นสิ แต่อันนี้จิตเราไม่ได้คิดถึงนะ เราคิดถึงห่วงแต่ชีวิตประจำวันไง คนถามอย่างนี้บ่อยมาก เรามีความคิดอย่างนี้ แต่เราไม่ได้พูดออกมาตรงๆ ไอ้ที่ว่าชีวิตประจำวันนะ ไอ้ความคิดของพวกมึงมันก็ทุกข์ไขว้ใหม่ มันก็ทิ้งอันนั้นขึ้นมาสิ แต่อันนี้มันจะทิ้งธรรมะให้ต่ำไป การปฏิบัติธรรมในชีวิตประจำวัน การปฏิบัติในชีวิตประจำวันกลัวว่าชีวิตประจำวันมันจะหายไป กลัวว่าเดียวเอาธรรมะมาบีบ บีบธรรมะให้มาอยู่กับชีวิตประจำวันไง ชีวิตประจำวันมันของปุถุชน มันของที่เราดำรงชีวิต มันเป็นคนทุกข์ แต่เราต้องอยู่กับมันไขว้ใหม่ แต่เวลาเราทำ เราใช้ชีวิตประจำวัน แต่เราพัฒนาของเราได้ขึ้นมา จิตใจเราจะสูงส่งขึ้นมาไขว้ใหม่

แล้วชีวิตประจำวันมันก็เป็นอย่างนั้น แต่จิตใจเราดีขึ้นมาเยอะเยอะเลย แต่คำถามนี้ ทุกคนมาเห็นใหม่ ใครจะมาปฏิบัติที่นั่นนะ พอมาถึงนะ หลวงพ่อที่นั่นกินข้าววันละกึ่งมือ แล้วถ้าสามมือได้ใหม่ แล้วถ้าเอาเตาแก๊สมาตั้งเลยได้ใหม่ มีคนต่อรองอย่างนี้จริงๆ มันไปห่วงท้องมันไป หลวงตาพูดบ่อยเห็นใหม่ ไอ้เสื่อไอ้หมอน ไอ้เสื่อไอ้หมอนนี่คือเราไปติด เพราะเราคิดกันอย่างไรไง จิตเราเลยไม่ละเอียด จิตเราเลยไม่พัฒนาขึ้นไปไง แต่ถ้าเราพัฒนาขึ้นมาว่า สมาธิ คุณสมบัติของสมาธิ คุณสมบัติของความดี มันดีกว่านี้ ดีกว่าชีวิตประจำวันมึงอีก นี่คำที่ลงชีวิตประจำวัน อะไรก็ลงชีวิตประจำวัน จะมาปฏิบัติก็จะเอาเตาแก๊สมาตั้งนะ กลัวชีวิตประจำวันจะเสียไปไง แล้วพอมามา กินข้าวมือเดียว เห็นใหม่ ชีวิตประจำวันมันเปลี่ยนไปแล้ว ทำไมอยู่บ้านกินข้าววันละสามมือ พอมาอยู่วัดเหลือข้าวมือเดียวแล้ว สามมือต้องดีกว่ามือเดียวสิ

อย่าไปห่วงชีวิตประจำวันเลย เอาธรรมเป็นที่ตั้ง อย่าเอาชีวิตประจำวันเป็นที่ตั้ง เอาธรรมเป็นที่ตั้งแล้วพยายามปฏิบัติธรรมเข้าสู่ธรรม อย่าไปเอาชีวิตประจำวันเป็นที่ตั้ง ใครมาก็ถามอย่างนี้ ถามอย่างนี้เหมือนกัน ไม่ได้อาบน้ำมาห้าวัน ไม่กล้าอาบน้ำนะเดี๋ยวกลิ่นมันจะไม่มีใจ ก็ชีวิตประจำวันไง กลัวตัวเองจะไม่มีตราบนี้เกาะไว้

เจริญสติ การเจริญสติคือการตั้งสตินี้แหละ การเจริญสติ สติคือสติ ไม่มีสติตัวจริง สติตัวปลอม สมมุติบัญญัติ บัญญัติก็คือสมมุติ สัพเพ ธัมมา อนัตตาก็เป็นสมมุติ นี่สมมุติคือสัพเพ ธัม

มา อนัตตาคือสังขารม สังขารมนี้เป็นสมมุตินะ อริยสัจ ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค นี่ก็สมมุติ แต่เวลามันสมมุทเจปหานไปแล้ว อภุปปกรรม ผลของกรรมนั้น นะเหนือธรรมชาติ สติก็คือสมมุตินะ เราสังเวชนะในหนังสือเขาเขียนว่า ถ้าตั้งใจทำสติแบบพระปานี่เป็นสติตัวปลอม ถ้าอยู่เฉยๆ เผลอแล้วสติเกิดเองนั่นเป็นสติตัวจริง

ไอ้โฮ สติมีตัวจริงตัวปลอมด้วย ไม่มีหรอก สติคือสติ ถ้าตั้งใจจงใจนี่สติเป็นตัวปลอม ถ้าอยู่เฉยๆ คูไป มันจะเกิดเอง เป็นสติตัวจริง สติตัวจริงนะ มันก็ต้องเหมือนกับเหล็กเถยนะ มันจะขันไว้ในสมองเลย อยู่คงที่เลย อย่างนั้นหรือสติตัวจริง มันก็เกิดดับเหมือนกัน สติคือความระลึกรู้ มีสติเดียวเดียวมันก็หายไป สติตัวจริงคือเหมือนกับน็อตไขใหม่ ขันไว้เลยบนสมองนี่มันเป็นตัวจริง สติก็จะไม่เสื่อมเลย สติก็จะเป็นสติตลอดไปอย่างนั้นหรือ

นี่ไง แชรร์นิพพานนะ ก็จะถูกละเอียดหยามคนที่ไม่ได้อยู่ในท้าวแชร์นั่นว่าผิดหมด ถ้าใครเข้ามาอยู่ในท้าวแชร์กุนะ ถูกหมดใจ ถึงมีสติตัวจริงสติตัวปลอม สติคือสมมุติ สมมุติบัญญัติก็เป็นสมมุติ พระอนาคาก็ยังมีส่วนสมมุติครอบงำอยู่เพราะพระอนาคายังมีกิเลสอยู่ พระอนาคายังมีส่วนสมมุติอยู่นะ พระอรหันต์เท่านั้นสิ้นสมมุติทั้งหมด แม้แต่พระอนาคายังมีส่วนสมมุติเลย แล้วสติอันไหนเป็นตัวจริง สติตัวไหนเป็นตัวปลอม มันมีแต่สติจริงหรือสติปลอมที่เอ็งทำอยู่นั้นนะ สติที่เอ็งทำอยู่นั้นไม่ใช่สติจริงเลย ต้องผลอปปี้สติเกิดเอง เราซ็อกเถยนะ อ่านที่แรกไปเจอ ซ็อกเถย เผลอปปี้สติมาเอง ยิ่งผลอยิ่งดี สติมาเอง

ไปถามหลวงตาสิว่าทำอย่างนี้ถูกไหม แชรร์นิพพาน มันเป็นตัวแชร์ของมัน มันสร้างสภาพของมันขึ้นมาเอง มันไม่เป็นความจริง นี่พูดถึงเจริญสติในชีวิตประจำวัน สติก็คือเราขยับเขยื้อน เราตั้งสติอยู่ แล้วเราฝึกไปบ่อยๆ ตั้งสติไว้ ถ้าฝึกปั๊บ ฝึกแล้วนะ สติขาดแล้วนะ

คำว่าเตือนตัวเองตลอดเวลา คำว่าเตือนตัวเองนี้สำคัญมากเลย เหมือนนักเรียน ครูคอยบอก ว่าหนูผิด อันนั้นผิด อันนั้นนะคุณประโยชน์มากเลย ถ้าครูไม่บอกว่าหนูผิด เราจะว่าเราถูกตลอดเวลา ถ้าเราเตือนว่านี่ผิดแล้วนะ นี่ผิดแล้วนะ อันนี้ผิดแล้วนะ มันจะตั้งสติ แล้วมันจะบอกว่า เอ็งผิดพลาดวันนี้มาสองหนแล้วนะ ความผิดของเราจะทำให้เราสะเทือนใจ แต่ถ้าบอกว่าสติเรามีตลอดเวลา เราไม่เคยขาดเถยนะ นั่นผลอเธอแล้ว การเตือนตัวเอง การจับผิดตัวเอง การสั่งสอนตัวเอง อุดดาหิ อุดตโน นาโถนี้สำคัญที่สุด นี่คือประโยชน์ที่สุด แต่นี่พอมันขาดขึ้นมาปั๊บ ฝึกแล้ว ฝึกแล้ว ก็ผิด ก็เราจะทำให้มันถูกใจ ก็มันผิดเลยจะทำให้ถูก ฉะนั้นมันต้องฝึกมาอย่างนี้ มันไม่มี

หรรอก สติไม่มีลอยมาจากฟ้า ปัญญาทุกอย่างไม่ลอยมาจากฟ้า อยู่ที่การกระทำของเราทั้งหมด
 ฉะนั้นจิตเป็นจิต ชั้นนี้เป็นชั้น ถ้าพูดว่าปัจจัยการเป็นธรรมของพระพุทธเจ้าณะ เขาจะเถียงเลย

ปัจจัยการมันก็มีอยู่ในพระไตรปิฎก คำว่าปัจจัยการเพราะว่ามันเป็น ๑ เดียวใช้ไหม
 เหมือนนิ้ว นิ้วนี้มันมีความรู้สึก มันเคลื่อนไป มันเป็นปัจจัยการ มันมีอยู่ในตัวมันเอง มันรับรู้ แต่
 ชั้น ๕ ชั้น ๕ เหมือนนิ้ว ๕ นิ้ว นิ้วโป้ง นิ้วนาง นิ้วชี้ นิ้วกลาง คนละนิ้วเห็นไหม แต่ชั้น ๕
 แล้วจิต จิตคือฝ่ามือนี้ ไม่มีชั้น ๕ ชั้น ๕ นี้เป็นนิ้ว ๕ นิ้ว แต่ตัวจิตคือตัวฝ่ามือ ไม่ใช่ นิ้ว ๕ นิ้ว
 จิตเป็นจิต ชั้นนี้เป็นชั้น ปัจจัยการนี้มันเป็นสิ่งของมันเคลื่อนไหว มันเป็นการขยับ ไม่ใช่จิต ถ้าจิต
 เป็นปัจจัยการ ไม่ใช่ เถียงกันไม่มีวันจบ จบยัง เอวัง